

[Udenrigsministeren.]

Om *Sydslesvig* vil jeg gerne sige følgende:

Siden jeg sidst, den 3. Oktober i Fjor, havde Lejlighed til her i dette høje Ting at give en mere omfattende Redegørelse for det sydslesvigske Spørgsmaal og Danmarks Stilling dertil, har vi faaet den britiske Note af 5. December 1947. Efter Notens Offentliggørelse i Dagspressen er det fra forskellig Side blevet hævdet, at vore Memoranda af 19. Oktober 1946 og 31. Januar 1947 ikke længere skulde være egnede til at danne Grundlag for vor Politik, fordi den britiske Note skulde være et Afslag paa den danske Oktobernote. Denne Slutning er imidlertid ikke rigtig.

Sagen forholder sig saaledes:

Noten af 19. Oktober var det danske Svar paa den britiske Note af 9. September 1946. Kort efter, at vi havde afgivet dette vort Svar til England, fik vi fra de allierede Stormagter Opfordring til at fremsætte de danske Synspunkter med Hensyn til den fremtidige Ordning af Tysklands Forhold.

Det gjorde vi i det danske Memorandum af 31. Januar 1947, hvori vi fremførte de samme Synspunkter, som er nedfældet i Oktobernote. Sagen er dermed indbragt for et nyt Forum, nemlig de fire Stormagter, der er ansvarlige for Tysklands Besættelse, og det er derfor ikke den britiske Regering alene, men alle fire Stormagter, der skal tage Stilling til de danske Hovedønsker med Hensyn til den fremtidige Ordning af Forholdene i Sydslesvig. Ønsker, som ikke er blevet behandlet endnu.

Efter at det sydslesvigske Spørgsmaal var blevet indbragt for de fire Stormagter, maatte Regeringen — saa længe en endelig Ordning af Tysklands Forhold ikke er rykket væsentligt nærmere — anse det for sin Opgave ved Forhandling med den britiske Regering at medvirke til at faa fastlagt en midlertidig Status for Danskheden i Sydslesvig med Gyldighed for, hvad man kan kalde den Overgangsperiode, der forløber, indtil Fredsordningen for Tyskland kommer i Stand. Som Led heri overgav den danske Ambassadør i London efter Udenrigsministeriets Instruktion den 7. og den 10. Juli 1947 den britiske Regering to Noter, hvori vi bl. a. fremhævede Ønskeligheden af, at Sydslesvigsk Forening blev anerkendt som politisk Parti paa lige Fod med de øvrige tyske Partier — et Ønske, som ogsaa var blevet fremsat tidligere.

Den britiske Note af 5. December 1947 er Svaret paa disse to danske Noter af 7. og 10. Juli. Da Noten af 5. December er

saavel de ærede Medlemmer som Offentligheden bekendt, vil jeg her blot nøjes med at minde om, at det i den udtales, at en politisk Anerkendelse vilde medføre, at Sydslesvigsk Forening til Gengæld for de politiske Rettigheder, den maatte faa, ogsaa maatte give sig ind under de Forpligtelser og det Ansvar, som paahviler ethvert tysk politisk Parti, og at det maa anses for utilbørligt for et politisk Parti i Tyskland under de nuværende Omstændigheder at tilstræbe Overdragelse af tysk Territorium til et andet Land eller Oprettelse af et nyt uafhængigt Territorium i en Del af det nuværende tyske Omraade. Yderligere vilde Sydslesvigsk Forening ifølge den britiske Note i Tilfælde af en politisk Anerkendelse ikke fremtidig kunne opretholde sin nuværende nære Forbindelse med Personer eller Organisationer i Udlandet, det vil sige i Danmark, eller modtage særlig Hjælp, herunder Levnedsmidler, herfra.

For os staar det som en ganske naturlig og selvfølgelig Ting under demokratisk Styre, at de dansksindede Sydslesvigere bør have Ret til at danne deres eget politiske Parti under Iagttagelse af den Loyalitet, de skylder deres lovlige Myndigheder.

Det forekommer mig iøvrigt uheldigt, at een og samme Organisation, Sydslesvigsk Forening, der efter britisk Forlangende er oprettet som en Slags Rammeorganisation for *alt* dansk Arbejde i Sydslesvig, skal være et samlende Organ for de dansksindedes Bestræbelser af vidt forskellig Art, saasom politiske, faglige, kulturelle, kirkelige, humanitære og sportslige, altsaa de mest forskellige Interesser. Det vilde sikkert bidrage til en Klaring af Forholdene, ogsaa over for de britiske og de tyske Myndigheder, hvis det blev tilladt, at de dansksindede Sydslesvigere fik en særlig politisk Organisation, der kun havde politiske Opgaver, medens de kulturelle og andre Formaal blev varetaget af særskilte Foreninger, saaledes som det ellers er Tilfældet i demokratiske Lande. Ja, man kan ligefrem sige, at det vilde være en naturlig Konsekvens af det britiske Krav om Ligestilling med tyske Partier, at Sydslesvigsk Forening ikke tillige skulde tage sig af kulturelle, kirkelige og andre Formaal, idet tyske Partier jo ikke har saadanne Opgaver.

Rækkevidden af de britiske Betingelser for Anerkendelsen af Sydslesvigsk Forening er ikke fuldstændig klar. Det er derfor meget naturligt, at Sydslesvigsk Forening har ønsket Oplysning om de Konsekvenser, en eventuel Anerkendelse vil faa for det danske Arbejde som Helhed.